



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סגן מישאל לוי ז"ל



בן רות ויאיר
נולד בירושלים
בתאריך ג' בתמוז תשל"א, 26/6/1971
התגורר בירושלים
התגייס באוקטובר 1989
שרת בחטיבת גולני
נפל בפעילות מבצעית בלבנון
בתאריך ב' באלול תשנ"ג, 19/8/1993
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 12 שורה: 6 קבר: 4
הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן רות ויאיר. נולד בשבת, ג' בתמוז תשל"א (26.6.1971), בירושלים. אח לאביטל. אייל ואביטל גדלו כתאומים, היה ביניהם קשר מיוחד וחזק. תמיד אוהבים ודואגים זה למחסורו של רעהו, קשר ההולך ומתחזק עם השנים. כבר בילדותו המוקדמת בלט אייל בקול הזמיר שלו ובבטחונו העצמי. תמיד מילא תפקידים מרכזיים בחגיגות בגן. קולו הערב ושירתו עוררו התפעלות בסביבתו וכבר בגיל שלוש הוא שר את "אנעים זמירות" בבית הכנסת השכונתי. אייל גדל ופרח, ילד קל רגליים, אינו הולך, תמיד רץ. אייל התחיל את לימודיו בבית-הספר היסודי "ציון עזרי" בעיר. ילד יצירתי מאוד שבמהרה התחבב על המורים למלאכה. אל המשפחה הצטרפה עוד אחות, אורית. עם אורית נרקמה מערכת יחסים של אח אוהב ודואג, אך גם דואג לקבל את זכויותיו כאח בוגר. ילד חסון ומוצק היה אייל, רזה אך חזק. חברותי, תוסס ומלא חיים ואוהב חברה. במלאות לו שבע שנים הצטרפה אל המשפחה אחות נוספת, אופירה. "מניותיו" של אייל המריאו - בן יחיד בין שלוש בנות. אולם עם ה"מניות" עולה גם האחריות.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

כשעלה לכיתה ד' הצטרף אייל לשורות תנועת הנוער "בני עקיבא", שם היה חניך מסור ומתמיד, בקבוצה מגובשת ששומרת על קשרי חברות אדוקים לאורך השנים. מחנות הקיץ, הטיולים, המסעות ושאר הפעולות, השלימו את מה שקיבל אייל בבית. מתוך אהבתו לטיולים צמחה והתגברה אהבתו לארץ. אייל הפך למדריך בסניף קרית יובל. הוא גמא מרחקים ולא נרתע, היה מדריך יוזם, מארגן ואיכפתי, שמשקיע את מיטב זמנו ומרצו למען פעיליו בתנועה. אייל גדל והיה לנער בוגר, חובב ספורט. גומא מרחקים ברכיבה על אופניים, מתאמן בריצה ועוסק בפיתוח הגוף. מנער רזה הפך לבחור חסון, שרירי, אך עדיין קל רגליים. המשיך את לימודיו בישיבה התיכונית "קרית נוער" במגמת אלקטרוניקה, שם בלט בכישוריו הגבוהים.

בשלהי אוקטובר 1989, התגייס אייל לשירות חובה בצה"ל. הוא הגיע לגיבוש טיס ורצה בכל מאודו לנשור, כדי להגיע לגולני ולהצטרף לחבריו. ואכן, הצטרף אל משפחת גולני ומיד התבלט כדמות מרכזית. אייל שפע מוטיבציה והיה מוכן לשירות קשה, בלי להתלונן. הוא המשיך את מסלולו הקרבי בקורס מ"כים, וסיימו בהצטיינות, קיבל דרגת רב"ט וחזר לפלוגה להמשך אימונים ופעילות מבצעית. גם כאן בלט באישיותו המיוחדת, צנוע, ישר וישיר בקשר האנושי. ידע לבקר, אפילו לומר מילים קשות, אך מבלי ליצור תחושת עליונות. אייל לא הרבה לדבר, האמין במעשה. הוא יצא לקורס קציני חי"ר, קיבל את דרגת הקצונה ונשלח לשרת בגדוד "ברק", תחילה כמ"מ ובהמשך כמ"פ - ויצא לפעילות מבצעית בלבנון.

מפקדו מספר עליו שהיה קצין מוביל בגדוד ומועמד לקבלת פיקוד על פלוגה. "איש צנוע, שסחף את לוחמיו אחריו לכל מקום, דוגמה אישית למופת, בעל חוש הומור משגע. בתפקידיו כקצין היתה לו יכולת אישית לעשות את הדברים תוך שמירה על ערכי חברות, אנושיות ומקצוענות". חבריו ליחידה מוסיפים ומתארים את אייל כישר, בעל אומץ ואמונה, ומספרים, כי כאשר יצא למארכים בשבתות ובחגים לא ביקש הנחות בשל היותו דתי.

מהתחלה שאף אייל להגיע לפיקוד, לקו הראשון ולהגנה על המולדת. לאורך כל שירותו הצבאי שימש לו הבית כתחנה לאגירת כוח ולהצטיידות, תרתי משמע. בני הבית היו נאספים כולם לקבל את פניו בסופי השבוע. אייל השתדל שלא להדאיג את אמו. דעת הוריו היתה חשובה לו מאוד. בשבתות, מצא זמן לשיחת גברים עם אביו, בעניינים

שברומו של צבא ועולם. חוש ההומור המשותף בין האב לבנו הותיר את בני הבית עם "כאב בטן" בערבי שבת. את כישורי המשחק והחיקוי ירש אייל מאביו. מערכת יפה של כבוד הדדי התפתחה ביניהם. יחסו של אייל לאמו היה יחס של הערכה והערצה. אייל עשה לו נוהג - אם לא יגיע בשבת, התקשר תמיד ביום שישי לומר "שבת שלום" ולהתעניין בשלום כל אחד מבני הבית. תמיד היה ענייני מאוד, מחושב ויודע לתת את העצה הנכונה במקום הנכון. פעמים רבות מצאו עצמם בני הבית מחכים לחופשתו, כדי להיוועץ עמו. אייל עמד בפני סיום שירותו והתבקש להאריכו במעט, הוא נענה, כמובן.

ביום ב' באלול תשנ"ג (19.8.1993), לאחר ליל מארב, יצא אייל בראש כוח של לוחמים לקראת המשך המשימה, חיפוש מסתור בתצפית למניעת מעבר מחבלים ליישובי הצפון. עם שחר, נכנס לוואדי "אל פרש". בתנאי שטח קשים נתקל אחד החיילים בתיל ממעיד, ובכך הופעלו כמה מטעני צד. אייל נהרג במקום. עמו נהרגו שישה מלוחמיו ושניים נפצעו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. בן עשרים ושתיים היה בנפלו. הותיר אחריו הורים ושלוש אחיות.

במכתב ניחומים למשפחה כתב מפקדו: "אייל היה בין טובי לוחמינו ונפל תוך מילוי תפקידו בהגנה על יישובי הצפון. אנו נמשיך ללכת באותה מסירות שאפיינה כל כך את בנכם".

המשפחה הוציאה ספר לזכרו של אייל, וביום ג' בתמוז תשנ"ד, יום הולדתו, יוצאים כמדי שנה חברים שלו ושל משפחתו ליום בטבע כזיכרון לאייל.

מתוך הדברים שכתבו חבריו לאחר אותו יום: "דמותו של אייל העולה בזכרוננו, כולה חיות. אייל הציני, שידע לזרוק את המלה הנכונה במקום הנכון, והשכיב את כל החבר'ה בצחוק. אייל המפקד, ההולך בראש חייליו ומהווה עבורם מודל לחיקוי והערצה. אייל החבר, המלא באהבת הארץ, שיזם והשתתף באין ספור טיולים שערכנו".



סגן מישאל אייל לוי שרת כסמ"פ בגדוד "ברק"

של חטיבת גולני.

בקיץ '93 שהה הגדוד בלבנון כחלק מכוחות צה"ל

שהחזיקו את קו הגבול.

ביום רביעי 18/8/93 בערב יצא אייל בראש כח

לוחמים למארב ברצועת הבטחון, באזור הכפר זביקין

הידוע בעוינותו.

בלילה עבר המארב ללא התרחשות מיוחדת. לפנות בוקר

(יום חמישי 19/8/93) דווח אייל שהכח קם מהמארב

ועובר להמשך המשימה - מסתור ותצפית כשמטרתו מניעת

מעבר מחבלים לישובי הצפון.

היה זה שחר ערפילי וחשוך. בדרכו נכנס הכח לואדי

"אל פוריש" סבוך הצמחיה וזרוע הסלעים.

לאחר עשרות מטרים דרך אחד הלוחמים על תיל ממעיד שהפעיל

מספר מטעני צד, והכה בכח קשות.

אייל ושישה מלוחמיו נהרגו במקום ושניים נפצעו.

בסריקות אחר מטענים נוספים באזור על ידי חיילי

הנדסה נהרגו קצין וגשש ממטען צד.

אייל נולד בירושלים ביום שבת ג' תמוז תשל"א

ונפל ביום ה', ב' אלול תשנ"ג. בן 22 שנים היה

בנופלו.

יהי זכרו ברוך.